03/07/2019

“Ενώ η γη είναι κάτω από τα πόδια μας, μετατρέπεται σε ένα απροσπέλαστο ουρανό”

/ Γνώμες

Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς († 1979)

Γίνεται κατανοητό, ότι το ανθρώπινο πνεύμα δεν είναι ένα αυτόματο και νεκρό μηχάνημα, με το οποίο το Άγιο Πνεύμα ενεργεί και πράττει, αλλά ζωντανός συνεργάτης του Αγίου Πνεύματος. Με την επίδραση του Αγίου Πνεύματος όλος ο άνθρωπος μετατρέπεται σε *«πράξη», «ενέργεια».* Και με την βοήθεια των αγίων αρετών μετατρέπει τις *«Θεο-κεχαριτωμένες»* δυνάμεις του Αγίου Πνεύματος σε δικές του δυνάμεις. Τις μεταφέρει σε κάθε *«συστατικό»* της υπάρξεώς του, τις εκχέει σ’ ολόκληρο τον εαυτό του και αυτές συμμετέχουν σε όλες τις σκέψεις του, σε όλα τα αισθήματά του, στις θελήσεις του, στις ενέργειες του και σε όλους τους λόγους του. Με μια λέξη, στην ολόπλευρη ζωή του.

Γι’ αυτό με την ευλογία, με την χάρη του Αγίου Πνεύματος ο άνθρωπος καθαρίζει από την αμαρτία, ανανεώνει, ανακαινουργώνει, αγιάζει, αγιοποιεί, μεταμορφώνει όλα τα όργανα του πνεύματός του, όργανα επίγνωσης και αισθήσεως: καρδιά, νου, ψυχή, θέλημα, έτσι ώστε αυτά μπορούν πλέον να μην υποκύπτουν στην αμαρτία, να εξουδετερώνουν το σκοτάδι της αμαρτίας, μπορούν πλέον να μη ναρκώνονται από την παράλυση του -οιουδήποτε- πάθους, από την παράλυση των παθών και να

προσβλέπουν σε όλα τα θεϊκά αγαθά, τα οποία προσφέρει, δίνει σε μας ο φιλάνθρωπος Κύριος Ιησούς Χριστός. Αυτό το μυστήριο μας αποκαλύπτει ο *«περίφροντις» (ο πολύ φροντίζων)* για την σωτηρία μας Απόστολος, προσευχόμενος στον Θεό για τους χριστιανούς, για καθαρή καρδιά, για καρδιά *«αποκαθαρμένη», «εξαγιασμένη»* και *«πεφωτισμένη»* με την χάρη του Αγίου Πνεύματος. *«Τον παρακαλώ να φωτίζει τους οφθαλμούς της καρδιάς σας, για να βλέπετε πιο ξεκάθαρα ποιό είναι τα μελλοντικά αγαθά για τα οποία σας κάλεσε, πόσο λαμπρή και πλούσια είναι η κληρονομιά που έχει ετοιμάσει για τους δικούς του, και με πόσο υπερβολικά μεγάλη δύναμη ενεργεί σε μας που πιστεύουμε». («Πεφωτισμένους τους οφθαλμούς της καρδίας υμών, εις το ειδέναι υμάς τις έστιν, η ελπίς της κλήσεως αυτού, και τις ο πλούτος της δόξης της κληρονομίας αυτού εν τοις αγίοις, και τι το υπερβάλλον μέγεθος της δυνάμεως αυτού εις ημάς τους πιστεύοντας κατά την ενέργειαν του κράτους της ισχύος αυτού»).* Οφθαλμοί της καρδιάς είναι η πίστη. Γιατί η πίστη καθίσταται το *«βλέμμα»* της ψυχής μας. *«Βλέμμα»* το οποίο βλέπει τον *«μη ορώμενον»* και το *«μη δρώμενο».* Βλέπει τον αόρατο Θεό στον ορατό άνθρωπο Ιησού, βλέπει τις αναρίθμητες *«αόρατες»* κεχαριτωμένες δυνάμεις Του, οι οποίες με την εκκλησία οικοδομούν την σωτηρία των ανθρώπων, του κόσμου, των δημιουργημάτων: και την δική μου σωτηρία και την δική σου και όλων των δικαίων, αλλά και όλων των αμαρτωλών *(που έχουν καλή προαίρεση και την εκφράζουν με την μετάνοια)*.

Γι' αυτό και μείς, διαμέσου αυτού του γήινου κόσμου και διαμέσου όλων «των *κόσμων»* γενικά, *«διά πίστεως περιπατούμεν, ου διά είδους» (Β' Κορινθ. 5,7)*, *«διά πίστεως»,* η οποία είναι το *«βλέμμα»* της ψυχής μας, της *«κεχαριτωμένης»,* της *«εξαγιασμένης», της «μεταμορφωμένης»* ψυχής μας. Σε μάς η χριστιανική πίστη είναι κάτι το μοναδικό, είναι ο πρώτος αθάνατος και ο *«παν-ορών»* οφθαλμός της *«εν χάριτι»* ευρισκομένης ψυχής μας, η αγάπη είναι ο δεύτερος οφθαλμός, η προσευχή ο τρίτος, η ελπίδα ο τέταρτος, η νηστεία ο πέμπτος οφθαλμός, η ταπείνωση ο έκτος, η πραότης ο έβδομος, η υπομονή ο όγδοος, η Αγία Κοινωνία ο ένατος και η Αγία μετάνοια ο δέκατος οφθαλμός και με την σειρά αυτή, όλα τα άγια μυστήρια και οι άγιες αρετές είναι ο αναρίθμητος αριθμός *«οφθαλμών»* μας, οφθαλμών που βλέπουν τα πάντα, οφθαλμών που προσβλέπουν στον ουρανό, οφθαλμών που βλέπουν και γνωρίζουν την αλήθεια.

Και αυτοί οι *«άγιοι οφθαλμοί»* έγιναν το βλέμμα μας, με το οποίο διακρίνουμε ποιά είναι *«η ελπίδα της κλήσεως»* του Χριστού, ελπίδα μας, που είναι η υιοθεσία από τον *«Θεόν»* διά *«Ιησού Χριστού»,* που είναι η κληρονομιά της ουράνιας βασιλείας, η αιώνια ζωή στην μακαριότητα του Αιωνίου, Τρισηλίου Θεού και Κυρίου. Και ακόμη, αυτοί *«οι οφθαλμοί»* είναι το *«βλέμμα»* μας, με το οποίο διακρίνουμε και ποιός είναι *«ο πλούτος της δόξης της κληρονομίας αυτού»,* ποιά είναι η *«κληρονομία μας εν Χριστώ».*

Είναι η ένθεη ζωή, η αιώνια ζωή και αιώνια δόξα, διαμέσου της αιώνιας αλήθειας, της αιώνιας δικαιοσύνης, της αιώνιας αγάπης, της αιώνιας χαράς, της αιώνιας μακαριότητας.

Και ακόμη οι άγιοί μας οφθαλμοί βλέπουν *«το υπερβάλλον μέγεθος της δυνάμεως αυτού εις ημάς τους πιστεύοντας κατά την ενέργειαν του κράτους της ισχύος αυτού».* Της *«ισχύος Αυτού»,* της ένθεης, θεϊκής *«ισχύος»,* που με την πίστη μας νικά όλες τις αμαρτίες μας, όλους τους θανάτους, όλους τους διαβόλους *(που εκφράζουν τα διάφορα πάθη)*, όλες τις κολάσεις και μάς *«δωρίζει»* σωτηρία, εξαγιασμό, αγαθοδωρεά, θέωση, Ενχριστοποίηση, Εντριαδοποίηση, παράδεισο, τον παν-παράδεισο. Από μάς είναι η πίστη, και από τον Κύριο Ιησού Χριστό η δύναμη της πίστεως. *«Μέσω»* των ιερών μυστηρίων και των αγίων αρετών η πίστη μας αυξάνει από δύναμη σε δύναμη, από αθανασία σε αθανασία, από παράδεισο σε παράδεισο, από χαρά σε χαρά, από αλήθεια σε αλήθεια, από δικαιοσύνη σε δικαιοσύνη, από καλό σε καλό, από σοφία σε σοφία. Αυξάνει η πίστη μας σε όλα τα *«αγαθά»* της βασιλείας του Χριστού, προσβλέπουσα σ' αυτά *«με πεφωτισμένους τους οφθαλμούς της καρδίας».* Στον δρόμο αυτόν της πίστεως αναρίθμητα είναι τα εμπόδια και τα μαρτύρια, οι πειρασμοί, οι πόνοι και οι παντοειδείς θλίψεις. Αλλά και το πιο μεγάλο μαρτύριο για χάρη του Χριστού, δεν είναι τίποτε, όταν, στην καρδιά του πιστεύοντος, υπάρχει η μεγάλη πλημμυρίδα της Θεϊκής δύναμης. Έτσι μόνο, μπορεί να εξηγηθεί η υπομονή που έδειξαν και η χαρά που εξεδήλωναν, οι άγιοι μάρτυρες και ομολογητές της πίστεως, στα διάφορα μαρτύρια και βασανιστήρια, που υπέμειναν, για χάρη του Χριστού.

Έτσι μόνο, μπορούν να εξηγηθούν και να κατανοηθούν όλοι οι υπεράνθρωποι αγώνες των αγίων αναχωρητών της έρημου και όλα τα καλοπροαίρετα και άθελα βασανιστήρια και μαρτύρια και οι κακουχίες όλων των δικαίων χριστιανών, όλων των χριστοευσεβών αγωνιστών, όλων των Θεοαγαπώντων πιστών, όλων των ακούραστων ευαγγελιστών. Έτσι μόνο εξηγείται η αντοχή και καρτερία στους πόνους όλων εκείνων που ήσαν αμαρτωλοί και μετανόησαν, ήσαν άρπαγες, άσωτοι, αγαπούσαν ασήμαντα πράγματα και μετανόησαν, ήσαν φιλήδονοι, υπερήφανοι, φίλαυτοι, εγωιστές και έδειξαν αληθινή μετάνοια, ήσαν φιλάργυροι, δολοφόνοι, κλέφτες, διαφθορείς, πότες και μετανόησαν ειλικρινά, ήσαν απελπισμένοι και οδηγήθηκαν με την μετάνοια στον Χριστό *(που είναι η ελπίδα των Χριστιανών)*.

Όλα αυτά δείχνουν ότι η πίστη μας, η πίστη όλων, των μεγάλων και των μικρών, των δυνατών, και των αδυνάτων, των βασιλέων και των απλών ανθρώπων, των σοφών και των άσοφων, η πίστη αυτή όταν υπάρχει, με την μεγάλη δύναμη του Θεού, με την ενέργεια και πράξη αυτής της δύναμης στις καρδιές μας, στις

συνειδήσεις μας, στην ζωή μας, κάνει ώστε, όλα σε μάς να ανατρέπονται *«εκ βάθρων»* και *«όλως πανσόφως»* χωρίς δυσκολίες, να κτίζονται καινούργια πράγματα, θεϊκά και αιώνια. Και εμείς ενώ βρισκόμαστε ακόμη εδώ στην γη, αρχίζουμε να ζούμε την αιώνια ζωή, και ενώ η γη είναι κάτω από τα πόδια μας, μετατρέπεται σε ένα απροσπέλαστο ουρανό. Όταν υπάρχει η πίστη, δεν έχει άλλον, εκτός από τον Κύριο μας Ιησού Χριστό και σε Αυτόν βρίσκεται ο παράδεισός μας, η χαρά μας και η αιωνιότητά μας. Ναι, η πίστη μας στηρίζεται στην δύναμη του Θεού.

πηγή: Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς, «Προς Εφεσίους Επιστολή του Απ. Παύλου», εκδ. Β. Ρηγοπούλου, σ.57-61